

ЕНЮ КЮВЛИЕВ

ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно време едно момченце. Викали го Миролубчо. Клето сираче бил. Баба му го отгледала.

Обичал Миролубчо своята баба, дважд повече — приказките, които му разказвала.

Веднъж баба му, като го умирявала, погалила го по челото и рекла:

— Не беше така ревлива твоята сестричка — бог да я закриля!

Сепнал се Миролубчо, отрил очи и попитал:

— Ами къде е сега тя, бабо?

— Лоши хора я откраднаха. Лоши хора с чалми я отвлякоха. Зад девет земи я откараха.

Замислил се Миролубчо. Цял ден и цяла нощ мислил как да намери сестричката си. А на сутринта нарамил торбичка с хляб, взел дядовата си пунгия с огнивото и тръгнал. Тайно от баба си тръгнал. Къде? Сам не знаел, но тръгнал.

Било през зимата. Земята била бяла, небето — синьо, а полето — пусто и глухо. Отначало безкрайно бялото поле го уплашило, но той не се върнал. Само повикал Мурджо, когото връщал със снежни топки, и продължил. Вървял, вървял — два пъти огладнял, а полето се простирало все тъй дълбоко и безкрайно.

Мръкнало се. Блеснали Божиите звездички — ясни и треперливи. От студ треперели те. Треперел и Миролубчо, но вървял. По едно време се спрял. Мурджо подушил тук-там, кукнал и вперил очи в Миролубчо, сякаш с очи го питал: „Далече ли е още?“

„Трябва да са далече тия девет земи“ — помислил си Миролубчо. И като погледнал безкрайното поле и студената тъмнина, страх го обзел. Поколебал се повторно и бил готов да се върне, ако Мурджо не залаял. Миролубчо се обърнал. Гледа: хе там наблизо — огън.

Окуражил се и тръгнал към него. Много вървял, но огъня не могъл да стигне. А се виждал близко, близко — топлината му сещал чак. Но само като стои. Тръгне ли, огънят се отдалечавал — бягал като подплашена светулка. По едно време Миролубчо затичал. Но скоро се спънал и паднал в една дупка. Събрал сили. Станал. Но изведнъж отново хлътнал. Помъчил се отново да излезе — напразно. Потъвал все повече и повече. А огънят святкал, аха до него. Протегнал ръце да огрее измръзналите си пръсти, но изведнъж земята се продънила и той

се намерил в една голяма пещера. Огледал се. Тъмно — рог. Заплакал. Никой не му се обадил. Заслушал се.

— Аууу, аууу! — като изпод земята се чул вой.

Подсвирнал. Обадил се. Нищо. Тогава извадил огнивото и секнал огън. Раздухал праханта и запалил купчина суха шума. Тъмнината се разбягала и той видял нещо черно да мърда уши.

— Мурджо е — зарадвал се той.

Но се излъгал. Черното се размърдало, станало и тръгнало насреща му.

— Бабооо! — извикал Миролубчо, като видял насреща му да иде голяма страшна мечка.

— Не бой се — обадила се с човешки глас мечката. — Не съм толкова страшна, колкото ме разправя баба ти. Ето ти това и върви си със здраве.

Мечката му дала три бадема, едно лешниче и девет ореха, па му казала:

— Ще вървиш, вървиш и щом се умориш, ще строшиш трите бадема. От тях ще излязат три хубави коня. Единият е подкован със златни подкови и подпрегнат със сребърен подпряг, а другите два са натоварени с хляб, гозба и вода. Качи се на кончето със златните подкови и карай, докато видиш три пъти първи щъркел и кончетата ти се оплачат, че са се изтъркали подковите им. Тогава слез и счупи лешничето. От него ще излязат три чифта златни подкови, клинци, чук и клещи. Подкови конете си и продължи. Ще вървиш още много. Далече е царството, в което е твоята сестричка — през девет земи е. А когато и тези подкови се изтъркат и конете ти обосеят, спри. Вгледай се вдясно и ще видиш нейде далече да блестят палатите на онзи, който отвлече сестричката ти. Тогава счупи орехите.

Мечката се изгубила. Пред Миролубчо светнало. Ширнало се същото поле — дълбоко и безкрайно. Но не със сняг покрито, а зелено — като през пролетта.

Тръгнал. Вървял що вървял — уморил се. Счупил трите бадема. Яхнал кончето със сребърния подпряг и продължил.

Минали много дни на път и мъка. А когато видял за трети път първи щъркел и кончетата му се оплакали, че са обосели — спрял. Счупил лешничето, подковал конете и продължил. А когато конете отново обосели, Миролубчо се изправил на стремената и погледнал

вдясно. Що да види? Палати — цели блестят. Злато. Счупил тогава орехите. От тях заизскачали безброй дребни като мравки същества, които бързо нараствали. И докато Миролубчо се дивял на тези чудни гадинки, те бързо израснали в снажни, въоръжени от глава до пети воини. Те заобиколили Миролубчо и го замолили да ги води.

Слисал се Миролубчо. Не знаел къде да ги води. За орехите нищо не му казала добрата мечка. Помислил, помислил, па махнал с ръка. Повел ги. Към златните палати ги повел.

Уплашил се царят на златните палати. Проводил хора да молят за милост. Поднесли дарове.

Слисал се Миролубчо. Малък бил още — не знаел как да постъпи. А и мечката не го научила. Приел даровете и продължил да върви.

Стреснал се още повече царят на златните палати. Повторно проводил пратеници. Същото — приел даровете и продължил. Излязъл тогава сам царят, паднал на колене и замолил за пощада. Малък бил Миролубчо. Не знаел какво да стори, та погледнал своите воини. С поглед съвет потърсил. Ала грешно разбрали погледа му воините. Те вързали царя и го повели.

А когато стигнали златните палати, знатни и велможи излезли да посрещнат новия завоевател. Корона, скиптър и дарове му поднесли. Но той заповядал да доведат най-напред сестричката му.

Довели я. Той я прегърнал и казал, че още утре ще проводи хора да доведат тяхната добра баба.

След това приел короната и скиптъра и станал цар, славен и прославен, цар за чудо и приказ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.